

ιδόντες τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης αὐτῶν, καὶ τὴν αὐτοπροαιρέτον ἐκ συμφώνου ζήτησιν τῆς διαζεύξεώς των, ἕως καὶ μὴ εἰσακονσθέντες, διεζεύξαμεν αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων ἐκκλησιαστικῶς, χωρίς τινας βίας ἢ ἀνάγκης, ἀλλὰ προαιρετικῶς ἐξ ἀμφοτέρων . . . ἔχοντων ξεχωριστάς, ἴδιαιτέρας καὶ μνησικὰς αἰτίας . . .».

793

1829. Συνθήκη Ἀδριανούπολεως, μεταξὺ Ρωσίας καὶ Τουρκίας, ἐξ ἀρθρων 16.

Τὸ ἀρθρ. 10 ἀναγνωρίζει τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἐν 436, II, σ. 166–173.

794

1829. Ἀναφορὰ τῆς 17 Ὁκτ., ὑπ' ἀριθ. 3641, Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου Ἀργολίδος πρὸς Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος, ἐν 326, σ. 415.

«. . . ἐγκαίρως ἐπεφορτίσθησαν τὰ εἰρηνοδικὰ χρέη εἰς τὸν δημογέροντας τῶν πόλεων καὶ χωρίων, πλὴν μεταξὺ τούτων μόλις οἱ τῆς πόλεως ἐξενόρουν τὰ ὑπογράφοντα, οἱ δὲ λοιποὶ εἶναι ἀμαθέστατοι . . .».

795

1829. Ἐκθεσις ὑπ' ἀριθ. 109, ἀπὸ 15 Ὁκτ., τῆς ἐπὶ τοῦ Δικαίου Γραμματείας,

ἐν 138, σ. 160–161.

«. . . ὅταν οἱ ξένοι θέλοντα, δὲν δύνανται τὰ τοὺς ἀποβάλονταί τοικαὶ Ἀρχαί, οὐδὲ κανεὶς πρόξενος . . . ἔχει δίκαιον τὰ τοὺς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ τὰ μεσολαβήσοντα διὰ τῆς αἰτηθείσης ἔξουσίας των . . .».

796

1829. Ἀναφορὰ ὑπ' ἀριθ. 746 τοῦ Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου τῶν Δυτικῶν Σποράδων πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείαν,

ἐν 326, σ. 412–413.

«*H* ἐπιστήριξις τῶν δικαίων τῶν πολιτῶν εἶναι τὰ ἔγγραφά των, εἰς τὰ ὅποια τὰ Δικαστήρια ὁφείλονται τὰ ἀτενίζωσι τὴν προσοχὴν καὶ τὴν σκέψιν των ἀλλ' αὐτά, διὰ τὸ ἀκατάστατον τῆς τονοκικῆς διοικήσεως, εἶναι ἄμορφα καὶ ἀτελῆ καὶ οὕτως ἀκολουθεῖ μέχρι σήμερον, συστηθέντων τῶν Δικαστηρίων. Διάφοροι μετέρχονται τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Δημοσίου Μημόνος, χωρὶς τὰ γνωρίζονται οὐδὲ αὐτό, οὐδὲ τὰ καθήκοντά των καὶ ώς ἐκ τούτου προκύπτοντα ἀτοπήματα καὶ ἀταξίαι πολλαί . . .».

797

1829. Ἀναφορά, ὑπ' ἀριθ. 549, Δημογεροντίας Κέας πρὸς τὸν Ἐκτ. Ἐπίτροπον Βορείων Κυκλαδῶν,

